

Den i 1875 i Fællesudvalget truffne Overenskomst angaaende Universitetets Formuesforhold gik efter vor Opfattelse ud paa at tildele dette et saa stort Tilskud fra Statskassens Side, at der tilnærmelsesvis vilde kunne vedligeholdes Ligevægt mellem dets virkelige Indtægter og Udgifter. Ved det dengang til 50,000 Kr. fastsatte Tilskud lykkedes det ogsaa i de 3 første Finantsaar at vedligeholde en saadan Ligevægt, idet Universitetets formuen i alle 3 Aar tilsammen kun formindskedes med ca. 45,000 Kr. I de følgende Finantsaar sank Indtægterne saameget, samtidig med at Udgifterne noget forøgedes, at Underskudet for Finantsaaret 1878—79 steg til ca. 92,000 Kr. og for Finantsaaret 1879—80 til ca. 112,000 Kr. Det var af Hensyn til, at Universitetets Understud viste sig væsentlig større end i 1875 forudsat, at der alt i Samlingen 1879—80, ligesom ogsaa senere, forelagdes Rigsdagen et særligt Lovforslag, sigtende til at faae tilveiebragt den fornødne Balance mellem dets Indtægt og Udgift. Saa længe dette Forslag ikke er gjort til Gjenstand for endelig Behandling, og særlig paa en Tid, hvor Universitetets Forhold iøvrigt paa forskjellig Maade er Gjenstand for Lovgivningsmagtens Overveelse, maa vi anse det for urigtigt, saaledes som af Flertallet foreslaaet, at foregribe en Afgjørelse af det forelagte særlige Lovforslag ved en fortsat Forringelse af Universitetets Status, der i de 3 Finantsaar 1878—81 alt er løbet op til over $\frac{1}{4}$ Million Kr.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Nybygningerne til Flaaden i næste Finantsaar er der ikke nogen Meningsforskjel mellem de to Thing's Afgjørelser hverken om selve Summen til Nybygningerne eller om, at det, som skal bygges, bør falde indenfor den ved Loven af 28de Mai 1880 om Søværnets Ordning forudsatte yderste Grænse for Størrelsen af Krigsskibene. Disfentzen mellem de to Thing vedrører kun Bestaffenheden af den særlige Anvendelse af det bevilgede Beløb og er derfor efter Mindretallets Opfattelse et Punkt af rent teknisk Natur. Mindretallet kan nu ikke se rettere, end at der vindes en bedre Garanti for, at Bevillingen til Skibsbygning bliver anvendt paa den Maade, der af Hensyn til Flaadens Brug under Krigsforhold maa anses for den nyttigste og forsvarligste, ved i denne Sag af overveitende teknisk Bestaffenhed at følge den af Marinebestyrelsen anbefalede Vej, der sættes ved en under de 2 sidste Aar indvunden Erfaring, end ved at fastslaa en Anvendelse, der sandsynlig maa fordrø forudgaaende Prøver og Undersøgelser, hvortil hverken Midlerne ere bevilgede eller Tiden tilstrækkelig, naar Nybygningerne snart skulle sættes i Gang.

Mindretallet er saaledes ikke i Tvivl om, at den af Landstthinget vedtagne Affattelse af de 3 Tvistepunkter, naar Sagen ses fra Realitetens Standpunkt, maa anses for den rigtige. Vi maa dog nu, ligesom tidligere, erkende, at Finantslovsforslaget ikke kan forventes vedtaget paa ensartet Maade i begge Thingene ved en ubetinget og ensidig Fastholden af Landstthingets Affattelse af samtlige 3 Punkter ligesaa lidt som ved en ubetinget og ensidig Fastholden af samtlige de Forslag, der nu ere fremsatte af Udvalgets Flertal. Vi opfatte imidlertid de fra de forskjellige Sider fremkomne Udtalelser som Antydning af, at der ikke før i et eventuelt Fællesudvalg — hvor Delegerede fra begge Thing møde til direkte Forhandling — kan forventes gjort de fornødne Skridt fra begges Side til Forsøg paa den Afvejning mellem de afvigende Anskuelser, som det i Lige Grad er begges grundlovmæssige Pligt at søge tilveiebragt, og vi have derfor for vort Vedkommende paa Sagens nuværende Trin anset det unyttigt at forsøge mæglende Endringsforslag opstillede.

Om Realiteten af de paa Finantslovsforslagets § 26 under Forhandlingen i Landstthinget gjenindsatte militære Bevillinger, der paa Grund af, at vi nu alt ere i den første Maaned af det nye Finantsaar, ere blevne foreslaaede oversførte til Finantslovsforslaget for 1882—83, anser Mindretallet det overflødigt at udtale sig, da saavel Folkething som Landstthing tidligere have været enige om at vedtage dem.